

Sygn. akt I C 159/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w B. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Wanda Zaleśna-Dziedzic
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agata Bober

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2016 r. w B.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S. (1) działającej imieniem własnym oraz jako przedstawiciel ustawowy małoletnich K. S., D. S. (1) i O. S.

przeciwko R. S., J. S. i D. S. (2)

o uznanie czynność prawnej za bezskuteczną

I. uznaje za bezskuteczną w stosunku do powódki M. S. (1) umowę darowizny z dnia 7 lipca 2011 r. zawartą pomiędzy R. S. a J. S. i D. S. (2) w Kancelarii Notarialnej w B. przed notariuszem E. M. do Rep. (...), której przedmiotem była nieruchomość położona we W., składająca się z działek nr (...) o łącznej powierzchni 0,61 ha, objęta KW Nr (...), której to powódce przysługuje w stosunku do R. S. wierzytelność wynikająca z pkt. IV-go i V-go postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 marca 2014r. wydanego we sprawie o podział majątku wspólnego, sygn. akt INs 539/12 – w kwocie 19 999 zł/dziewiętnaście tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych/ wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie;

II. uznaje za bezskuteczną w stosunku do powodów K. S., D. S. (1) i O. S. umowę darowizny z dnia 7 lipca 2011 r. zawartą pomiędzy R. S. a J. S. i D. S. (2) w Kancelarii Notarialnej w B. przed notariuszem E. M. do Rep. (...), której przedmiotem była nieruchomość położona we W., składająca się z działek nr (...) nr (...) o łącznej powierzchni 0,61 ha, objęta KW Nr (...), którym to powodom przysługuje w stosunku do R. S. wierzytelność wynikająca z : ugody zawartej w dniu 31 sierpnia 2011 r. przed Sądem Rejonowym w B. w sprawie o sygn. akt III RC 109/11, wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19 marca 2012r. sygn. akt IC 850/11 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 maja 2012r. sygn. akt I ACa 477/12 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 8 maja 2013 r. sygn. akt III RC 249/12 – z tytułu alimentów zaległych w wysokości 5 693,87 zł /pięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt siedem groszy/ wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie;

III. oddala powództwo w stosunku do pozwanego R. S.;

IV. oddala wniosek powodów o zabezpieczenie roszczenia poprzez wpis hipoteki przymusowej w dziale IV-tym KW Nr (...) do kwoty 5000 zł /pięć tysięcy złotych/;

V.zasądza od pozwanych J. S. i D. S. (2) na rzecz adw. Z. P. –Kancelaria Adwokacka w T. tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną powódce M. S. (1) z urzędu kwotę 2 952 zł / dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote/;

VI.zasądza od powódki M. S. (1) na rzecz adw. M. M. –Kancelaria Adwokacka w T. tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną pozwanemu R. S. z urzędu kwotę 2 952 zł /dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote/.

Sędzia

SR W. Z.-D.

Sygn. akt I C 159/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 sierpnia 2016 r.

Powodowie M. S. (1), małoletni K. S., D. S. (1), O. S. – reprezentowani przez przedstawiciela ustawowego, matkę M. S. (1) w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu skierowanego przeciwko R. S., D. S. (2), J. S. wnosili o:

I. uznanie za bezskuteczną umowy darowizny z dnia 7 lipca 2011 r. sporządzonej w Kancelarii Notarialnej w B. przez notariusza E. R.. A nr (...), zawartej pomiędzy R. S. a J. S. i D. S. (2), której przedmiotem była nieruchomość położona we W., składająca się z działek nr (...) o pow. 0,61 ha, objęta KW Nr (...), w stosunku do powódki M. S. (1), której przysługuje wierzytelność wynikająca z postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 marca 2014r. sygn. akt I Ns 539/12 z tytułu nakładów z majątku wspólnego M. S. (1) i R. S. na majątek osobisty R. S. w kwocie 19 999 zł wraz z odsetkami za opóźnienie;

II. uznanie za bezskuteczną w/w umowy darowizny z dnia 7 lipca 2011 r. w stosunku do małoletnich powodów K. S., D. S. (1) i O. S. którym przysługuje wierzytelność wynikająca z ugody zawartej przed tut. Sądem w sprawie sygn. akt III RC 109/11, wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19 marca 2012r. sygn. akt IC 850/11 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 maja 2012r. sygn. akt I ACa 477/12 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 8 maja 2013 r. sygn. akt III RC 249/12 celem wyegzekwowania od pozwanego R. S. kwot zaległych tytułem alimentów na rzecz w/w małoletnich w wysokości 5 693,87 zł alimentów zaległych wraz z odsetkami w wysokości 1 846,29 zł.

Nadto gdyby Sąd uznał, że powódce należą się jedynie wierzytelności wymagalne najpóźniej w dniu wyrokowania powódka wносиła o zabezpieczenie jej wierzytelności z tytułu spłaty raty siódmej i ósmej w łącznej kwocie 5 000 zł od dłużnika R. S. na podstawie postanowienia tut. Sądu z dnia 19 marca 2014r. sygn. akt I Ns 539/12 z tytułu nakładów z majątku wspólnego M. S. (1) i R. S. na majątek osobisty R. S., przez wpis hipoteki przymusowej w dziale czwartym KW Nr (...) do kwoty 5 000 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwany dokonując darowizny z dnia 7.07.2011 r. na rzecz swoich rodziców (pозwanych) celowo wyzbył się reszty majątku po to aby pozbawić powódkę należnego jej udziału w majątku wspólnym oraz by pozbawić małoletnie dzieci stron możliwości wyegzekwowania należnych im świadczeń z tytułu alimentów. Podniosła, że kiedy została dokonana darowizna relacje pomiędzy stronami były już złe. Wskazała, że pozwany w czasie dokonywania darowizny posiadał wiedzę o ciężącym na nim obowiązku alimentacji względem małoletnich powodów, już w kwietniu 2011 r. całkowicie przestał łożyć na ich utrzymanie. Wskazała na złożony przez nią w czerwcu 2011 r. pozew o alimenty i zawartą przed tut. Sądem w dniu 21.08.2011r. ugodę sygn. III RC 109/11 oraz kolejne orzeczenia sądów w tym zakresie i brak wywiązywania się pozwanego z obowiązku alimentacyjnego, powstałe zadłużenie. Podkreśliła, że pozwani dokonując w/w darowizny mieli świadomość pokrzywdzenia powódki bowiem zaraz po zawarciu związku małżeńskiego (2003) z pozwanym zamieszkali na przedmiotowej nieruchomości i od tego czasu czynili nakłady na remont domu. Powódka wskazywała na narastający konflikt pomiędzy małżonkami i na to, że pozwani wyrzucili ją z domu razem z dziećmi w kwietniu 2012 r. Nadto wskazywała na pismo z maja 2011r. jakie otrzymała od pozwanej D. S. (2), w którym zagroziła powódce, że jeżeli nie zmieni swojego postępowania to jej syn

R. S. wniosła pozew o rozwód. Podała, że pozwany od tej pory wywoził z domu rzeczy mające jakąkolwiek wartość do domu rodziców. Wskazała powódka, że po rozwodzie i podziale majątku wspólnego egzekucja w stosunku do pozwanego okazała się bezskuteczna. Podniosła, że pozwani przyjmując darowiznę od syna R. S. w oczywisty sposób działali z zamiarem pokrzywdzenia wszystkich powodów bowiem pozwany R. S. stał się niewypłacalny a co najmniej niewypłacalny w większym stopniu i powołała się na przepis art. 527 i 530 kc.

Pozwani R. S., D. S. (2), J. S. wniosli o oddalenie powództwa w całości .

Pozwany R. S. uznał pozew za bezzasadny z uwagi na to, że w/w darowizna była bez związku z zadłużeniem oraz egzekucją długów, do których doszło w okresie późniejszym. Wskazywał, że dacie umowy darowizny powodom nie przysługiwały opisane w pozwie wierzytelności względem pozwanego. Powód przyznał, że w dniu dokonywania darowizny wiedział jedynie o pozwie alimentacyjnym złożonym w czerwcu 2011 r. przez powódkę. Pozwani D. S. (2) i J. S. wskazywali natomiast, że zażądali od pozwanego zwrotu darowizny ponieważ powódka nie wpuszczała ich do domu, nie mogli z niego korzystać mimo ustanowionej służebności, również i R. S. po tym jak powódka w 2011 r. zmieniła zamki do domu spał w stodole. Podali pozwani, że nie wiedzieli o zadłużeniu syna względem powodów.

Na rozprawie w dniu 25 lipca 2016 r. strony podtrzymały swoje stanowiska. Powódka zwróciła uwagę, iż z pisma radcy prawnego skierowanego w maju 2011r. do powódki imieniem pozwanej D. S. (2) wynika, że pozwani liczyli się z rozwodem i roszczeniami finansowymi oraz wносиła zasądzenie kosztów pomocy prawnej, która nie została uiszczona ani w całości ani w części. Pozwany R. S. zwrócił natomiast uwagę na art. 5 kc przy ocenie okoliczności w których doszło do przeniesienia własności na pozwanych oraz wnościł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej świadczonej pozwanemu z urzędu albowiem nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Postanowieniem z dnia 31.08.2015 r. sygn. akt I C 927/14 Sąd Okręgowy w Tarnowie udzielił zabezpieczenia roszczenia powodów poprzez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania przez pozwanych D. S. (2) i J. S. prawa własności nieruchomości położonej we Wrzepli, składającej się z działek nr (...) o pow. 0,61 ha, objętej KW Nr (...) oraz nakazanie wpisania we wskazanej księdze wieczystej ostrzeżenia o ustanowionym zakazie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Aktem notarialnym Rep. A nr (...) z dnia 18.07.2008 r. pozwani J. S. i D. S. (2) darowali swojemu synowi pozwanemu R. S. nieruchomość składającą się z działek nr (...) o powierzchni 0,61 ha położonych we W. wraz z częściami składowymi. W akcie notarialnym stwierdzono, że według oświadczenia stron częścią składową działki nr (...) jest drewniany parterowy budynek mieszkalny nr (...) wybudowany w 1939 r., kryty dachówką, składający się z 2 pokoi, kuchni i łazienki oraz drewniana stajnia ze stodołą pod jednym dachem, kryte dachówką. Pozwany R. S. w tym akcie notarialnym ustanowił nieodpłatnie na nabytej nieruchomości składającej się z działki nr (...) na rzecz J. i D. małżonków S. dożywotnią służebność osobistą polegającą na prawie korzystania z pokoju położonego od strony południowo – wschodniej budynku mieszkalnego nr (...) wraz z prawem do wspólnego korzystania z kuchni, łazienki i pomieszczeń komunikacyjnych.

Zgodnie natomiast z aktem notarialnym Rep. A nr (...) z dnia 07.07.2011r. pozwany R. S. darował swoim rodzicom - pozwanym J. i D. małżonkom S. nieruchomość składającą się z działek nr (...) o powierzchni 0,61 ha położonych we W. wraz z częściami składowymi. Wartość działek wraz z zabudowaniami określono na kwotę 70 000 zł, a jako część składową działki nr (...) wskazano - według oświadczenia stron - drewniany parterowy budynek mieszkalny nr (...) wybudowany w 1939 r., kryty dachówką, składający się z 2 pokoi, kuchni i łazienki oraz drewnianą stajnię ze stodołą pod jednym dachem, kryte dachówką.

Obecnie działki nr (...) o powierzchni 0,61 ha położone we W. objęte KW nr (...) są własnością J. S. i D. S. (2) na prawach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej.

Dowód: odpis aktu notarialnego Rep. A nr (...) z dnia 07.07.2011 r. k. 66 - 67, wypis aktu notarialnego Rep. A nr (...) z dnia 18.07.2008 r. k. 64-65, odpis KW nr (...) k. 239, zeznania pozwanych: J. S. k. 249, D. S. (2) k. 248-249, R. S. k. 247-248, zeznania powódki M. S. (1) k. 246-247.

Wartość rynkowa nieruchomości gruntowej dz. nr (...) położonej we W., zabudowanej, objętej KW nr (...) wynosi 101 778,00 zł.

Dowód: wyciąg z operatu szacunkowego z dnia 18.11.2013 r. sporządzonego przez biegłego sądowego mgr inż. R. M. w toku sprawy o podział majątku wspólnego stron sygn. akt I Ns 539/12 - k. 27.

W dniu 26.04.2003 r. powódka M. S. (1) i pozwany R. S. zawarli związek małżeński.

Małżeństwo ich zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19.03.2012 r. sygn. akt I C 850/11 – bez orzekania o winie stron, który to wyrok został zmieniony w części wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30.05.2012 r. sygn. akt I ACa 477/12 – wyrok prawomocny.

Ze związku małżeńskiego powódka M. S. (1) i pozwany R. S. mają trzech małoletnich synów – powodów w niniejszej sprawie: K. S. urodzonego dnia (...), D. S. (1) urodzonego dnia (...), O. S. urodzonego dnia (...) Wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19.03.2012 r. sygn. akt I C 850/11 w sprawie rozwodowej, zmienionego w części wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30.05.2012 r. sygn. akt I ACa 477/12 wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi stron: synem K. S., synem D. S. (1), synem O. S. powierzono matce M. S. (1), ustalając miejsce pobytu małoletnich przy matce zaś władzę rodzicielską ojca R. S. ograniczono do prawa współdecydowania łącznie z powódką o istotnych sprawach dzieci związanych z nauką, wypoczynkiem i wyborem zawodu dla małoletnich, ustalając, że R. S. będzie przysługiwało prawo do nieograniczonych kontaktów z małoletnimi; jednocześnie poddano władzę rodzicielską R. S. pod nadzór kuratora. Zobowiązano także strony do ponoszenia kosztów utrzymania dzieci i z tego tytułu zasądzono od R. S. na rzecz małoletnich synów alimenty w łącznej kwocie 1300 zł miesięcznie (na K. po 500 zł, na D. po 400 zł, na O. po 400 zł).

Dowód: zalegające w aktach sprawy sygn. I C 850/11 Sądu Okręgowego w Tarnowie: wyrok z dnia 19.03.2012 r. sygn. akt I C 850/11 k. 81, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30.05.2012 r. sygn. I ACa 477/12 k. 114.

Postanowieniem z dnia 20.11.2013 r. sygn. akt III Nsm 328/12 Sąd Rejonowy w Bochni pozbawił pozwanego R. S. władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi: O. S., D. S. (1) i K. S..

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 20.11.2013 r. sygn. akt III Nsm 328/12 k. 7.

Powódka M. S. (1) i pozwany R. S. mieszkali wraz z dziećmi w domu położonym we W. (...), który dostała matka R. S. od swojej mamy. Pozwani D. S. (2) i J. S. nie mieszkali razem z nimi a parę domów dalej (w tej samej miejscowości) u drugiego syna, gdzie również mieli ustanowioną służebność mieszkania.

Powódka M. S. (1) i pozwany R. S. dokonali w czasie małżeństwa wiele nakładów na ten dom, doprowadzili wodę, zrobili łazienkę, wyremontowali wszystkie pomieszczenia.

Dowód: zeznania świadków: Z. W. k. 174, S. S. k. 174-175, częściowo zeznania pozwanych: J. S. k. 249, D. S. (2) k. 248-249, R. S. k. 247-248, zeznania powódki M. S. (1) k. 246-247.

W czasie małżeństwa powódka i pozwany R. S. ciągle się kłócili , w domu miały miejsce awantury, pozwany nadużywał alkoholu , pod jego wpływem był agresywny i pozwana się go bała. Pozwany czasem nocował w stodole lub samochodzie. Powódka pozostawała w konflikcie również z rodzicami pozwanego.

Relacje powódki z mężem R. S. pogorszyły się drastycznie zaraz na początku 2011 r. po urodzeniu syna O. (w grudniu 2010r.), pozwany zaczął wtedy wnosić różne rzeczy- w szczególności narzędzia do swoich rodziców. Relacje powódki z teściami - pozwany D. S. (2) i J. S. pogarszały się stopniowo.

W 2011 r. powódka M. S. (1) wymieniła zamki i nie wpuszczała do domu pozwanego R. S. jak również teściów pozwanych D. i J. S.. Pozwany J. S. z pomocą sąsiada W. W. w 2012 r. wyciął otwór w ścianie domu i wstawił drzwi aby zrobić osobne wejście do domu. W kwietniu 2012 r. przed pierwszą Komunią Świętą syna K. S. powódka wraz z dziećmi wyprowadziła się z domu.

Dowód: częściowo zeznania świadków: J. J. (2) k. 173-174, Z. W. k. 174, S. S. k. 174-175, A. B. k. 216-217, M. F. k. 217, częściowo zeznania pozwanych: R. S. k. 247-248, D. S. (2) k. 248-249, J. S. k. 249, zeznania powódki M. S. (1) k. 246-247.

Pismem z dnia 19.05.2011 r. skierowanym w imieniu pozwanej D. S. (2) przez radcę prawnego do powódki M. S. (1) a zatytułowanym pismo przedprocesowe, w związku z powtarzającymi się przypadkami znieważania, szantażowania, naruszania dobrego imienia i ubliżania D. S. (2) przez powódkę pozwana wnosila o zaprzestanie tych zachowań. Jednocześnie informowała, że w przypadku podjęcia jakichkolwiek w/w działań sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Z kolei działając w imieniu R. S. radca prawny wnosil o zaprzestanie wyrzucania go z domu i twierdził, że zmiana zamków przez powódkę pozbawiła go możliwości wejścia do domu. Wnosil też o zaprzestanie wszczynania kłótni i awantur oraz o to by jego teściowa J. R. nie przychodziła na jego posesję podczas jego obecności. W piśmie wskazano, że pozwany R. S. jest jedynym żywicielem rodziny, pracuje także nocami, bo jest kierowcą tira i nie zgadza się z posądzaniem go o zdradę. Pozwany podnosił też, że jeżeli stosunek powódki do męża nie ulegnie poprawie jest on skłonny skierować pozew o separację lub rozwód, proponując w tym przypadku sprzedaż samochodu i podzielenie pieniędzy po połowie między nimi, przepisanie konta na swoje nazwisko, podzielenie domu tak aby pozwany mógł zamieszkać w jednej części a powódka z dziećmi w drugiej części.

Dowód: pismo przedprocesowe z dnia 19.05.2011 r. k. 104-105, zeznania pozwanych: R. S. k. 247-248, D. S. (2) k. 248-249, J. S. k. 249.

Decyzją z dnia 18.01.2013 r. Wójt Gminy S. orzekł o wymeldowaniu powódki M. S. (1) oraz jej małoletnich dzieci: K. S., D. S. (1), O. S. z lokalu nr (...) w miejscowości W.. Postępowanie administracyjne o wymeldowanie zostało wszczęte na wniosek pozwanej D. S. (2), która wskazała, że M. S. (1) wraz z dziećmi wyprowadziła się z w/w lokalu pod koniec kwietnia 2012 r. i zamieszkuje w B. (...) w gminie R..

W uzasadnieniu decyzji stwierdzono, że M. S. (1) spełniła przesłankę niezbędną do wymeldowania z pobytu stałego (dobrowolne i trwale opuszczenie lokalu).

Dowód: decyzja Wójta Gminy S. z dnia 18.01.2013 r. k. 4-6.

Ponieważ pozwany R. S. już od kwietnia 2011 r. nie łożył na utrzymanie małoletnich synów stron (powódka miała jedynie świadczenie na niepełnosprawne dziecko w kwocie 1000 zł) powódka w dniu 7.06.2011 r. złożyła do tut. Sądu pozew o alimenty.

W dniu 31.08.2011 r. strony zawarły przed sądem ugodę (sygn. akt III RC 109/11) na mocy której pozwany R. S. zobowiązał się płacić alimenty na rzecz syna K. S. po 400 zł miesięcznie, D. S. (1) po 200 zł miesięcznie, O. S. po 250 zł miesięcznie – do rąk matki małoletnich M. S. (1) do dnia 10 –go każdego następującego po sobie miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat w terminie – począwszy od dnia 13.07.2011 r.

Dowód: zalegający w aktach sprawy tut. Sądu sygn. III RC 109/11: protokół rozprawy z dnia 31.08.2011 r. zawierający ugodę stron k. 24-26.

Wyrokiem z dnia 8.05.2013 r. sygn. III RC 249/12 Sąd Rejonowy w Bochni zasądził od pozwanego R. S. alimenty na rzecz małoletnich dzieci: K. S. w wysokości 600 zł miesięcznie, D. S. (1) w wysokości 500 zł miesięcznie, O. S. w wysokości 500 zł miesięcznie – do rąk matki małoletnich M. S. (1) do dnia 10 –go każdego następującego po sobie miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki w płatności którejkolwiek z rat – począwszy od dnia 12.11.2012 r. w miejsce alimentów zasądzonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30.05.2012 r. sygn. akt I ACa 477/12.

Dowód: zalegający w aktach Sądu Rejonowego w Bochni sygn. III RC 249/12 wyrok z dnia 8.05.2013 r. k. 87.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 marca 2014r. sygn. akt I Ns 539/12 w sprawie o podział majątku wspólnego M. S. (1) i R. S. Sąd zasądził od R. S. na rzecz M. S. (1) kwotę 19 999 zł tytułem dopłaty do jej udziału w majątku wspólnym (pkt IV).

Wymienioną kwotę pieniężną w wysokości 19 999 zł Sąd postanowił rozłożyć na 8 rat w kwocie 2499 zł pierwsza rata i w kwocie po 2500 zł pozostałe siedem rat płatnych:

- pierwsza rata w kwocie 2499 zł płatna w terminie 1 miesiąca od prawomocności niniejszego postanowienia,
- druga rata w kwocie 2500 zł płatna w terminie 4 miesięcy od prawomocności niniejszego postanowienia,
- trzecia rata w kwocie 2500 zł płatna w terminie 8 miesięcy od prawomocności niniejszego postanowienia,
- czwarta rata w kwocie 2500 zł płatna w terminie 12 miesięcy od prawomocności niniejszego postanowienia
- piąta rata w kwocie 2500 zł płatna w terminie 16 miesięcy od prawomocności niniejszego postanowienia,
- szósta rata w kwocie 2500 zł płatna w terminie 20 miesięcy od prawomocności niniejszego postanowienia,
- siódma rata w kwocie 2500 zł płatna w terminie 24 miesięcy od prawomocności niniejszego postanowienia,
- ósma rata w kwocie 2500 zł płatna w terminie 28 miesięcy od prawomocności niniejszego postanowienia,

z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat (pkt V).

Dowód: zalegające w aktach sprawy tut. Sądu sygn. I Ns 539/12 postanowienie z dnia 19.03.2014 r. k. 298-299.

Po uprawomocnieniu się postanowienia o podział majątku wspólnego powódka wystąpiła do Komornika, który wszczął egzekucję przeciwko dłużnikowi R. S.. P. to okazało się bezskuteczne.

Postanowieniem z dnia 16.01.2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w B. M. S. (2) na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 kpc umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie sygn. Km 1443/14 prowadzonej z wniosku M. S. (1) przeciwko R. S. na podstawie tytułu wykonawczego tut. Sądu z dnia 19.03.2014 r. sygn. akt. Ns 539/12.

Dowód: postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. z dnia 16.01.2015 r. k. 101-102.

Z zaświadczenia wystawionego w dniu 31.05.2016 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.M. S. (2) sygn. akt. Kmp 39/11 wynika, że Komornik prowadzi postępowanie egzekucyjne z wniosku D., O. i K. S. repr. przez matkę M. S. (1) przeciwko dłużnikowi R. S. na podstawie tytułu wykonawczego Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 8.05.2013 r. w sprawie o sygn. III RC 249/12 o egzekucję należności alimentacyjnych. Miesięczne raty alimentów wynoszą kwotę 1 600 zł. Stan zaległości na dzień 31.05.2016 r. wynosi 5 693,87 zł plus odsetki 1 846,29 zł.

Dowód: zaświadczenie Komornika przy t. S. z dnia 31.05.2016 r. k. 230.

Pozwany R. S. ma 36 lat, z zawodu jest ślusarzem – mechanikiem. Mieszka sam we W. pod (...) (obecnie własności jego rodziców), w domu w którym wcześniej mieszkał z powódką i dziećmi. Utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę, pracuje jako kierowca zawodowy w transporcie międzynarodowym w firmie (...) i zarabia 1780 zł netto oraz dodatek za pracę w nocy w wysokości 200 zł. Z wynagrodzenia pozwanego ściągane są alimenty - 900 zł miesięcznie, zatem na rękę pozwany dostaje od 1500 zł do 2000 zł miesięcznie. Od 1.08.2005 r. do 06.06.2011 r. pozwany zatrudniony był w firmie (...) we W. na stanowisku kierowcy a od 1.12.2011 r. został zatrudniony w firmie (...). W 2011r. pozwany będąc w stanie nietrzeźwym spowodował wypadek. Pozwany nie miał żadnych innych nieruchomości oprócz tych jakie darował swoim rodzicom.

Dowód: świadectwo pracy z firmy (...) z dnia 6.06.2011 r. k. 74, umowa o pracę z dnia 01.12.2011 r. k. 72, zeznania pozwanego R. S. k. 247-248, częściowo zeznania powódki M. S. (1) k. 246-247.

Pozwana D. S. (2) ma 58 lat i jest emerytką a pozwany J. S. ma 64 lata i jest rolnikiem. Pozwani mieszkają we W. w domu drugiego syna, w którym mają ustanowioną służebność mieszkania. Nadto są właścicielami na prawach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej działek nr (...) o powierzchni 0,61 ha położonych we W. objętych KW nr (...).

Dowód: zeznania pozwanych: D. S. (2) k. 248-249, J. S. k. 249, odpis KW nr (...) k. 239.

Powódka M. S. (1) ma 33 lata i z zawodu jest sprzedawcą. Mieszka z dziećmi w domu w B.. Na dzieci ma zasądzone alimenty od pozwanego, który ich nie płaci i powódka pobiera alimenty z Funduszu Alimentacyjnego. Na dzień dzisiejszy pozwany nie wpłacił na jej rzecz żadnej raty spłaty zasądzonej postanowieniem o podział majątku wspólnego.

Dowód: zeznania powódki M. S. (1) k. 246-247.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, zeznań świadków i stron.

Moc dowodowa przedłożonych w sprawie dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budziła zastrzeżeń co do ich wiarygodności, dlatego Sąd dał im wiarę. Zresztą większość z przedłożonych dokumentów to dokumenty urzędowe (wyroki i postanowienie Sądu, postanowienie i zaświadczenia Komornika, odpis z KW, akty notarialne, decyzja) które jako sporządzone przez powołane do tego organy, w zakresie ich działania i w przepisanej formie, stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei dokumenty prywatne (umowa o pracę, świadectwo pracy, pismo strony) stanowiły dowód tego, że osoby pod nimi podpisane złożyły oświadczenia w nich zawarte. Moc dowodowa tych dokumentów nie była kwestionowana.

Podstawę ustaleń Sądu stanowiły także dowody osobowe w postaci zeznań świadków: J. J. (2), Z. W., S. S., A. B., M. F. oraz stron postępowania: pozwanych: R. S., J. S., D. S. (2) i powódki M. S. (1).

Za wiarygodne uznał Sąd te zeznania świadków w których wskazywali, że po ślubie powódka z pozwanym zamieszkali w domu matki pozwanego, że remontowali ten dom (S. S., A. B.), że pozwany zobowiązany był płacić alimenty na dzieci (Z. W., S. S., A. B.) oraz po rozwodzie i podziale majątku wspólnego zobowiązany był zapłacić powódce pieniądze (A. B.). Na wiarę zasługują ich zeznania także w części, kiedy wskazywali na ciągłe kłótnie pomiędzy powódką a pozwanymi, na nadużywanie alkoholu przez pozwanego (A. B.), zmianę zamków w drzwiach przez powódkę - bo znajdują po części odzwierciedlenie w zeznaniach stron niniejszego postępowania. W pozostałym zakresie zeznania tych świadków, kiedy nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonych dowodach bądź zostały zaprzeczone innymi wiarygodnymi dowodami nie były dla Sądu wiarygodne.

Nie były wiarygodne dla Sądu zeznania pozwanych: R. S., J. S., D. S. (2) w części w jakiej wskazywali, że pozwany dokonał na rodziców darowizny z dnia 07.07.2011 r. tylko z uwagi na to, że go poprosili (bo powódka nie wpuszczała ich do domu) bowiem z pozostałych dowodów jak chociażby z pisma z dnia 19.05.2011 r. skierowanego przez radcę

prawnego do powódki w imieniu pozwanej D. S. (2) wynika, że już w tym piśmie sygnalizowano o możliwym rozwodzie stron i podziale majątku wspólnego – pozwani wiedzieli o tym piśmie, znali jego treść (zeznania pozwanych). Nadto jak zeznał pozwany R. S. już od kwietnia 2011 r. nie łożył na utrzymanie dzieci zatem miał świadomość istnienia zobowiązań z tego tytułu. Także i w pozostałym zakresie zeznania pozwanych kiedy nie znajdowały odzwierciedlenia w zgromadzonych dowodach nie były dla Sądu wiarygodne.

Sąd obdarzył wiarygodnością zeznania powódki M. S. (1) w części, w jakiej znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonym wiarygodnym materiale dowodnym, w szczególności w zeznaniach świadków, jak również i pozwanych bowiem w tym zakresie brak było podstaw aby je kwestionować.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 527 § 1 kc gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności (§ 2). Jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (§ 3).

Zgodnie natomiast z art. 528 kc jeżeli skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Natomiast art. 529 kc stanowi: jeżeli w chwili darowizny dłużnik był niewypłacalny, domniemywa się, iż działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. To samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny.

Z kolei zgodnie z art. 530 kc przepisy artykułów poprzedzających stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy dłużnik działał w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli.

W przedmiotowej sprawie powódka M. S. (1) działająca imieniem własnym oraz jako przedstawiciel ustawy małoletnich K. S., D. S. (1) i O. S. wniosła pozew przeciwko R. S., J. S. i D. S. (2) o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do legitymacji procesowej stron niniejszego postępowania.

Art. 531 § 1 kc stanowi, że uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową.

Legitymacja czynna do wytoczenia powództwa lub podniesienia zarzutu przysługuje wierzycielowi i taką legitymację niewątpliwie mają powodowie w niniejszej sprawie. Natomiast legitymację bierną w procesie pauliańskim posiada zasadniczo osoba, która z zaskarżonej czynności uzyskała korzyść majątkową tzw. osoba trzecia – w niniejszej sprawie pozwani D. S. (2) i J. S.. Dłużnik nie jest stroną procesu pauliańskiego (por. Andrzej Janiak, komentarz do art. 531 kc, Lex/2014). Ponieważ w przedmiotowej sprawie pozwany R. S. jest dłużnikiem powodów a nie osobą trzecią zatem nie posiada legitymacji biernej w niniejszej sprawie i stosownie do art. 531 § 1 kc powództwo w stosunku do pozwanego R. S. należało oddalić orzekając jak w pkt III wyroku.

Celem instytucji skargi pauliańskiej jest ochrona interesów wierzyciela na wypadek niełojalnego (czy wręcz nieuczciwego) postępowania dłużnika, który z pokrzywdzeniem wierzyciela wyzbywa się składników swego majątku

na rzecz osób trzecich lub majątek ten obciąża, zaciągając kolejne zobowiązania i w ten sposób stwarza lub pogłębia stan swojej niewypłacalności (M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1226 i n.).

Konstrukcja ochrony pauliańskiej oparta jest na instytucji względnej bezskuteczności czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzyciela (wyrok SN z 5 czerwca 2002 r., II CKN 1336/00, LEX nr 55083). Ochrona ta polega na możliwości zaskarżenia przez wierzyciela krzywdzącej go czynności prawnej celem uznania tej czynności za bezskuteczną względem niego. W razie uwzględnienia tego żądania przez sąd wierzyciel uzyskuje możliwość dochodzenia zaspokojenia od osoby trzeciej, będącej stroną czynności prawnej uznanej za bezskuteczną wobec skarżącego, z ograniczeniem do przedmiotów majątkowych, które wskutek zaskarżonej czynności wyszły z majątku dłużnika lub do niego nie weszły (A. Janiak, Komentarz do art. 527 k.c., Lex/2010).

Przesłankami ochrony pauliańskiej zgodnie z art. 527 k.c. są: 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności; 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią; 3) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika; 4) dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela; 5) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią; 6) działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Wskazane powyżej przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, a ciężar ich udowodnienia co do zasady - zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. - obciąża wierzyciela, który jest uprawniony do zaskarżenia czynności prawnej dłużnika.

Pozwani zarzucali w niniejszej sprawie, że w dacie przedmiotowej umowy darowizny z dnia 7.07.2011 r. powodom nie przysługiwały opisane w pozwie wierzytelności względem R. S..

Należy wskazać, że pierwszej kolejności w świetle art. 527 kc koniecznym jest istnienie wierzytelności pieniężnej w chwili wytoczenia powództwa, która musi mieć charakter zaskarżalny. Wierzytelność ta nie musi być ani wymagalna w chwili wytoczenia powództwa, ani stwierdzona wyrokiem. Przedmiotem ochrony są różne wierzytelności, nawet pierwotnie niepieniężne, w których pojawiło się zastępcze świadczenie pieniężne, np. wynikające z bezpodstawnego wzbogacenia czy nienależnego świadczenia (por. wyrok SN z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 323/12, LEX 1308002, wyrok SA w Poznaniu z dnia 10 października 201 r., I ACz 1652/12, LEX 1220604). Sąd w niniejszym składzie w pełni akceptuje stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w tym orzeczeniu.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że powódce przysuguje w stosunku do R. S. wierzytelność wynikająca z pkt. IV-go i V-go postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 marca 2014r. wydanego we sprawie o podział majątku wspólnego, sygn. akt INs 539/12 – w kwocie 19 999 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie a powodom K. S., D. S. (1) i O. S. przysuguje wierzytelność wynikająca z: ugody zawartej w dniu 31 sierpnia 2011 r. przed Sądem Rejonowym w B. w sprawie o sygn. akt III RC 109/11, wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19 marca 2012r. sygn. akt IC 850/11 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 maja 2012r. sygn. akt I ACa 477/12 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 8 maja 2013 r. sygn. akt III RC 249/12 – z tytułu alimentów zaległych w wysokości 5 693,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że powodowie niewątpliwie posiadają wierzytelności w stosunku do dłużnika R. S., które zostały zasądzone na mocy wyżej opisanych orzeczeń Sądów.

Dłużnik powodów w dniu 7.07.2011 r. darował swoim rodzicom pozwany D. S. (2) i J. S. (Akt notarialny Rep. A nr (...)) nieruchomości składającą się z działek nr (...) o powierzchni 0,61 ha położonych we W. wraz z częściami składowymi zatem dokonał czynności prawnej z osobą trzecią.

Wnikliwa analiza materiału dowodowego w niniejszej sprawie pozwoliła ustalić, iż pomiędzy pozwany a powódką były ciągle kłótnie, awantury szczególnie od początku 2011 r. (por. art. 530 kc). Pozwany R. S. będąc przesłuchiwany przyznał, że od kwietnia 2011 r. nie łożył na utrzymanie dzieci nadto w odpowiedzi na pozew wskazał, że w dniu wykonywania darowizny na rzecz rodziców wiedział o pozwie o alimenty na rzecz małoletnich powodów złożonym

przez powódkę w czerwcu 2011 r. Ponadto w piśmie z dnia 19.05.2011 r. skierowanym przez radcę prawnego do powódki w imieniu pozwanej D. S. (2) (wiedzieli o nim wszyscy pozwani) wskazywano już, iż może dojść do rozwodu i podziału majątku wspólnego powódki i pozwanego R. S.. Poza tym należy też podkreślić, iż strony w trakcie sprawy rozwodowej początkowo wnosiły o orzeczenie rozwodu z wyłącznej winy strony przeciwnej, wnioskowały o przeprowadzenie dowodów na tą okoliczność. Ostatecznie jednak małżeństwo ich (na zgodny wniosek) zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19.03.2012 r. sygn. akt I C 850/11 (oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30.05.2012 r. sygn. akt I ACa 477/12) – bez orzekania o winie stron.

Czynność prawna dłużnika może zostać zaskarżona skargą paulińską tylko wtedy, gdy została dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli tj. jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był poprzednio. W judykaturze przyjmuje się na ogół, że niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 k.c. oznacza taki stan majątku dłużnika, w którym egzekucja nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi a akcją paulińską uzasadnia każde powiększenie niewypłacalności, bez względu na jego rozmiar (wyrok SA w Warszawie z 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36; wyrok SN z 24 stycznia 2000 r., III CKN 554/98, LEX nr 52736, wyrok SA w Lublinie z 19 marca 1997 r., I ACa 27/97, Apel. Lub. 1997, nr 4, poz. 19). Nadto należy podkreślić, że dla stwierdzenia niewypłacalności dłużnika nie jest nawet konieczne wszczęcie postępowania egzekucyjnego i wykazanie jego nieskuteczności. Wierzyciel może wykazywać niewypłacalność dłużnika za pomocą wszelkich dowodów, a nie tylko poprzez przeprowadzenie nieskutecznej egzekucji (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 6 grudnia 1996 r., I ACr 853/96, Apel.-W-wa 1997, nr 3, s. 23A., Rzetecka-Gil, Komentarz do art. 527 k.c., LEX/2011).

W niniejszej sprawie z wniosku wierzyciela (powodów) toczy się komornicze postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt Kmp 39/11 dotyczące zadłużenia alimentacyjnego (stan zaległości na dzień 31.05.2016 r. wynosi 5 693,87 zł plus odsetki 1 846,29 zł), ponadto postępowanie egzekucyjne z wniosku M. S. (1) przeciwko R. S. na podstawie tytułu wykonawczego tut. Sądu z dnia 19.03.2014 r. sygn. akt. Ns 539/12 (podział majątku wspólnego) okazało się bezskuteczne i postanowieniem z dnia 16.01.2015 r. Komornik przy t. S. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie sygn. Km 1443/14.

W orzecznictwie przyjęto, że pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (wyrok SN z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/2000, Biul. SN 2002, nr 5, s. 11; także wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 503/07, LEX nr 496375). W rozpatrywanej sprawie pozwany R. S. na skutek dokonanej na rzecz swoich rodziców darowizny z dnia 7.07.2011 r. stał się całkowicie niewypłacalny ,bo jego wynagrodzenie za pracę nie wystarcza na pokrycie alimentów, bezskuteczne okazało się też postępowanie egzekucyjne kwoty 19 999 zł z podziału majątku wspólnego stron co potwierdził w czasie przesłuchania sam pozwany R. S. – powyższe bez wątpienia utrudnia wyegzekwowanie należności przez wierzycieli (powodów) od dłużnika R. S..

Dalej należy stwierdzić, że dla skuteczności skargi paulińskiej nie jest konieczne, by w zamiarze dłużnika leżało pokrzywdzenie wierzycieli ani też by zamiar ten skierowany był przeciwko określonemu wierzycielowi. Wystarczy, że dłużnik ma świadomość pokrzywdzenia wierzycieli. Świadomość taka istnieje, gdy dłużnik wie, że na skutek czynności prawnej określone aktywa wyjdą z jego majątku i, że z tego powodu wierzyciele będą mieli trudności z zaspokojeniem, a w konsekwencji nastąpi ich pokrzywdzenie (A. Ohanowicz (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 948).

W rozpatrywanej sprawie dłużnik niewątpliwie w chwili zawierania umowy darowizny z rodzicami D. S. (2) i J. S. i przekazania im nieruchomości w miejscowości W. w dniu 7.07.2011 r. wiedział o istnieniu wierzycieli bowiem nie łożył na utrzymanie dzieci już od kwietnia 2011 r., wiedział o złożonym pozwie o alimenty w czerwcu 2011 r., nadto liczył się też z rozwodem (pismo do powódki z dnia 19.05.2011 r.) tym bardziej, że pomiędzy stronami były ciągle kłótnie i awantury od co najmniej początku 2011 r. Zatem mając na uwadze powyższe okoliczności a także fakt, że dłużnik był osobą dorosłą, posiadającą doświadczenie życiowe bez wątpienia zdawał sobie sprawę, że dokonując darowizny na rzecz rodziców pozbawia się własności nieruchomości, z której mogły by być prowadzone egzekucje przez wierzycieli.

Z punktu widzenia możliwości skorzystania przez wierzyciela z ochrony pauliańskiej istotne jest, aby zaskarżona czynność prawna przyniosła jakiejś osobie trzeciej korzyść majątkową. Do przyjęcia, iż osoba trzecia uzyskała taką korzyść, wystarczy wykazanie, że na podstawie czynności prawnej dłużnika nabyła ona rzecz lub prawo albo została zwolniona z obowiązku, co spowodowało niekorzystną zmianę w majątku dłużnika prowadzącą do pokrzywdzenia wierzycieli (wyrok SN z 7 grudnia 1999 r., I CKN 287/98, LEX nr 147235). Pozwani D. S. (2) i J. S. na podstawie notarialnej umowy darowizny dokonanej przez dłużnika R. S. stali się właścicielami nieruchomości w miejscowości W. zatem niewątpliwie uzyskali korzyść majątkową, a tym samym wierzyciele dłużnika zostali pokrzywdzeni.

Ponieważ osobą na rzecz której R. S. dokonał darowizny są jego rodzice to na zasadzie art. 527 § 3 k.c. wierzyciel nie musi wykazywać, że osoba trzecia wiedziała lub przy dołożeniu należytej staranności mogła się dowiedzieć, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli – bowiem okoliczność ta jest objęta domniemaniem prawnym. Wskazuje się, że uzasadnieniem dla wprowadzenia tego domniemania jest także okoliczność, iż osoby bliskie gotowe są do niesienia pomocy dłużnikowi i dlatego bardziej są skłonne do zawarcia nieuczciwej transakcji. Nadto gdy czynność dokonana jest na rzecz osoby pozostającej w bliskim stosunku faktycznym z dłużnikiem, mogą mieć miejsce takie sytuacje, gdy dłużnik nie będzie pozbawiony faktycznego dysponowania korzyścią (A. Rzetecka-Gil Komentarz do art. 527 k.c., Lex/2011.). Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie bowiem pozwany R. S. nadal mieszka w tym domu, który darowali mu w 2008 r. rodzice i który następnie w dniu 7.07.2011 r. pozwany darował swoim rodzicom. Należy też podkreślić, że pozwani D. S. (2) i J. S. nigdy w tym domu nie mieszkali bo mają ustanowioną służebność mieszkania u drugiego z synów i ich twierdzenia, że chcieli zwrotu darowizny, bo powódka ich nie wpuszczała do domu a chcą mieć zabezpieczony byt nie znajdują w tej sytuacji żadnego uzasadnienia; pozwani mogli bowiem wystąpić z pozwem o ochronę służebności i w ten sposób uzyskać zabezpieczenie swoich praw.

W ocenie Sądu przesłanki warunkujące możliwość skorzystania przez uprawnionego – powodów w niniejszej sprawie - z ochrony pauliańskiej zostały wypełnione.

Pozwani podnosili także, że żądanie powodów jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego a to z uwagi na uwadze okoliczności w których doszło do przeniesienia własności (art. 5 k.c.). W ocenie Sądu zarzut pozwanych w tym zakresie jest chybiony. Pozwani – wbrew temu co twierdzą- mają i mieli także wcześniej, gdzie mieszkać, bo posiadają tytuł (w postaci służebności mieszkania) do zamieszkiwania na innej nieruchomości, którą przekazali swojemu drugiemu synowi.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, jak również fakt wypełnienia przesłanek dla skuteczności skargi pauliańskiej z art. 527 k.c. w związku z art. 530 kc Sąd uznał za bezskuteczną w stosunku do powódki umowę darowizny z dnia 7 lipca 2011 r. Rep. (...) zawartą pomiędzy R. S. a J. S. i D. S. (2), której przysługuje w stosunku do R. S. wierzytelność wynikająca z pkt. IV-go i V-go postanowienia tut. Sądu z dnia 19 marca 2014r. sygn. akt INs 539/12 – w kwocie 19 999 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i orzekł jak w pkt I wyroku. Sąd uznał również za bezskuteczną w stosunku do powodów K. S., D. S. (1) i O. S. w/w umowę darowizny z dnia 7 lipca 2011 r., którym przysługuje w stosunku do R. S. wierzytelność wynikająca z : ugody zawartej w dniu 31 sierpnia 2011 r. przed Sądem Rejonowym w B. w sprawie o sygn. akt III RC 109/11, wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19 marca 2012r. sygn. akt IC 850/11 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 maja 2012r. sygn. akt I ACa 477/12 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 8 maja 2013 r. sygn. akt III RC 249/12 – z tytułu alimentów zaległych w wysokości 5 693,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i orzekł jak w pkt II wyroku.

Pozwani podnosili także, że żądanie powodów jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego a to z uwagi na uwadze okoliczności w których doszło do przeniesienia własności (art. 5 k.c.). W ocenie Sądu zarzut pozwanych w tym zakresie jest chybiony. Pozwani – wbrew temu co twierdzą mają i mieli także wcześniej, gdzie mieszkać, bo posiadają tytuł – w postaci służebności mieszkania - do zamieszkiwania na innej nieruchomości, którą przekazali swojemu drugiemu synowi.

Wobec powyższego (mając na uwadze sformułowane przez powódkę żądanie pozwu) zasadnym stało się oddalenie wniosku powodów o zabezpieczenie roszczenia poprzez wpis hipoteki przymusowej w dziale IV-tym KW Nr (...) do kwoty 5000 zł i orzeczenie jak w pkt IV wyroku.

W świetle powyższego, na mocy powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc.

Powódka oraz pozwany R. S. byli reprezentowani w niniejszej sprawie przez pełnomocników z urzędu. Ponieważ powództwo w stosunku do pozwanego R. S. zostało oddalone Sąd zasądził od powódki na rzecz adw. M. M. –Kancelaria Adwokacka w T. tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną pozwanemu R. S. z urzędu kwotę 2 952 zł i orzekł jak w pkt VI wyroku.

Pozwani J. S. i D. S. (2) przegrali sprawę i Sąd zasądził od tychże pozwanych na rzecz adw. Z. P. –Kancelaria Adwokacka w T. tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną powódce z urzędu kwotę 2 952 zł orzekając jak w pkt V wyroku.

SSR Wanda Zaleśna - Dziedzic